

РЕШЕНИЕ

№ 27211

гр. София, 16.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 26.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **4327** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на А. Ф. К. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-001172 от 29.02.2024 г., издадена от Д. Д. Д. – началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че административният акт е постановен въз основа на тройна експертиза, чиито изводи не са довели до определение или решение за принудително лекуване и която не може да бъде годно доказателство за нуждите на прокурорската преписка. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. М. и адв. В., поддържа жалбата, моли да бъде отменена заповедта с присъждане на разноски по делото.

Ответникът – Д. Д. Д. – началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до отпадане на основанието за това, на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „а“ от ЗДвП.

За да издаде горепосочената заповед административният орган се е позовал на постановление № 3857/2023 г. по описа на СРП, с което е отказано образуване на досъдебно производство за престъпление от общ характер и прекратена прокурорската преписка, образувана по повод постъпили материали от 09 РУ-СДВР, касаещи поведението на жалбоподателя. Като основание за прекратяване на преписката е посочено, че А. Ф. К. е обявен за невменяемо лице, което не може да носи наказателна отговорност съгласно тройна съдебно-медицинска експертиза изготвена и приложена по НЧД № 10331/2022 г. на Софийски районен съд Наказателно Отделение водено от 15-ти съдебен състав. Установено е, че К. е страдал от психично заболяване, диагноза „налудно разстройство, биполарно афективно разстройство – сегашен маниен с психотични симптоми.

От административната преписка се установява, че ЗППАМ е издадена по повод на сигнал на група граждани до Началника на 09 РУ с искане за отнемане на свидетелството на К., към който сигнал е приложено посоченото постановление. От съдържанието на постановлението се установява, че прокурор при СРП е отказал да образува досъдебно производство за престъпление от общ характер с оглед налични по преписката данни, че К. не е наказателно отговорно лице, поради наличното при него психично заболяване.

Към преписката е приложен цитираното прокурорско постановление от 06.01.2023 г. на СРП по пр.пр. № 3857 от 2023 г., жалба-сигнал от 01.02.2023 г. от група граждани, живущи в [населено място] адресирано до началника на 09-РУ-СДВР, докладна записка относно извършена проверка по преписка вх. № 338400-1394/2023 г. по описа на 09-РУ –СДВР, Епикриза на А. Ф. К. от Държавна психиатрична болница „Св. И. Р.“ [населено място], изготвена от д-р Е. Р. /лекуващ лекар/ и д-р Ц. К. /началник отделение/, решение на АССГ по адм. д. № 10122 от 2023 г., касаеща оспорването на предходно издадена ЗППАМ на жалбоподателя на основание идентично с процесното, справка картон на водача, доказателства относно компетентността на административния орган постановил ПАМ.

По делото са приети без оспорване от ответника доказателства удостоверяващи физическата годност на оспорвания – удостоверение по Приложение № 3 към чл. 9, ал. 1 от Наредба № 3 на МЗ от 11.05.2011 г. за здравословното състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС, както и Карта за оценка на физическата годност на водач/кандидат за придобиване на свидетелство/правоспособност за управление на МПС по Приложение № 4 от същата наредба, амбулаторен лист от 05.11.2024 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР са определени да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. В случая ПАМ е наложена от Д. Д. Д. – началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР.

Оспореният акт е обективиран в писмена форма, подписан е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същият съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК в хода на производството административният орган следва да установи съществуването на фактическите обстоятелства, на които се е позовал при издаване на оспорения акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Съдът приема, че в случая това не е направено, тъй като от събраните в хода на съдебното производство доказателства не се установява по несъмнен и категоричен начин, че жалбоподателят не отговаря на медицинските изисквания за водач на МПС.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. „а“ от ЗДвП. Посочената норма предвижда налагането на ПАМ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, а именно - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач за когото видимо се установи, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания - до отпадане на основанието за това.

Съдът приема, че предпоставките, уредени в обсъжданата правна норма за налагане на ПАМ не са налице.

От мотивите на заповедта е видно, че същата е издадена с аргумент, че А. К. „е страдал“ от психично заболяване, като по н.ч.д. № 10331/2022 г. на СРС-НО-15 състав била изготвена тройна съдебна експертиза, с която А. К. бил „обявен за невменяемо лице, което не може да носи наказателна отговорност“.

Основателно в тази връзка жалбоподателят възразява, че с експертиза не може да се „обявява“ лице за невменяемо, а само да се даде експертно становище за здравословното му състояние. На следващо място тази експертиза не е представена по делото дори и след изричните указания на съда в тази насока. Отделно от това, по преписката става ясно, че това е експертиза, изготвена по НЧД № 10331 от 2022 г. водено по реда на Закона за здравето. В случая по делото липсват доказателства относими към здравословното състояние на А. К. към датата на постановяване на оспорената ПАМ - 29.02.2024 г.

Изводът за наличието на основанието на чл. 171, ал. 1, б. "а" от ЗДвП, по отношение на жалбоподателя, не е мотивиран с доказателства, че за водача видимо е установено, че не отговаря на медицинските изисквания. В нарушение на изискването на чл. 35 и чл. 36 от АПК в хода на производството пред административния орган не са събрани никакви други доказателства относно медицинското състояние на водача, а това е

съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело неизясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, съответно – и до постановяване на заповедта за ПАМ при фактическа липса на доказателства за това, че спрямо жалбоподателя е налице правното основание по см. чл. 171, т. 1, б. "а" от ЗДвП.

От съдържанието на заповедта е видно, че не са налице факти, обективизиращи констатация на актосъставител, че на 29.02.2024 г. А. К. е управлявал своя автомобил и че за него видимо е установено, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания за това. В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „а“ ЗДвП законодателят не изисква несъответствието с изискванията да е установено чрез психологическо изследване. Законодателят изисква несъответствието да е видимо, т. е. същото следва да е толкова явно и очевидно, че да се установява и от неспециалист. И не на последно място тази констатация следва да е установена непосредствено от компетентен орган на базата на собственото си възприятие за несъответствието. Тогава, за да предотврати неправомерното упражняване на правнорегулираната дейност, законодателят е овластил контролните органи временно, до окончателното установяване на съответствието на психологичното състояние с изискванията, да отнемат свидетелството за управление на моторно превозно средство и по този начин да ограничат възможността за неправомерното управление на моторно превозно средство.

В настоящия случай ПАМ е наложена без да се основава на собствени възприятия на административния орган касаещи психическото състояние на жалбоподателя. Императивно изискуемите непосредствени възприятия за очевидно несъответствие видимо и за неспециалист, са заместени с възприятия на други органи и на специалисти относими към двугодишен период преди налагането на ПАМ. Явната необоснованост и незаконосъобразност на заповедта личи и от факта, че тя повтаря вече постановена такава на 23.02.2023 г. спрямо К., но обявена за нищожна с решение на АССГ по адм. д. № 10122 от 2023 г. Двете заповеди са с идентични мотиви и се позовават на едни и същи документи.

На следващо място твърденията в заповедта за видимо несъответствие или за каквото и да е несъответствие на състоянието на А. К. с изискуемото такова са опровергани с предоставените по делото медицински документи за актуалното му здравословно състояние и потвърдената му от компетентните медицински лица годност да е водач на МПС - амбулаторен лист, както и Удостоверение за здравословното състояние на А. К. като водач и карта за оценка на физическата му годност (по Приложения 3 и 4 от Наредба 3/11.05.2011 г. за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност на водачите от различните категории). Същите са приети като доказателства без оспорване от ответника. Те представляват официални удостоверителни документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, поради което се ползват с обвързваща доказателствена сила.

Въз основа на гореизложеното съдът приема, че в хода на съдебното производство не са представени и не са събрани доказателства относно възприетото от административния орган наличие на основанията на чл. 171, т. 1, б. "а" от ЗДвП спрямо жалбоподателя. Изложеното обосновава извод за неправилно приложение на материалния закон по см. чл. 146, т. 4 от АПК при постановяване на оспорения акт, респективно – и за основателност на жалбата, което налага уважаването ѝ и отмяната на заповедта за налагане на ПАМ.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноси по делото в общ размер на 1010 лв., от които 10 лева – държавна такса и 1000 лева – платено в брой адвокатско възнаграждение. Предвид фактическата и правната сложност на делото Съдът намира за основателно възражението на ответника, че претендираният адвокатски хонорар от 1800 лева е прекомерен. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-001172 от 29.02.2024 г., издадена от Д. Д. Д. – началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Ф. К., ЕГН – [ЕГН], разноси по делото в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: